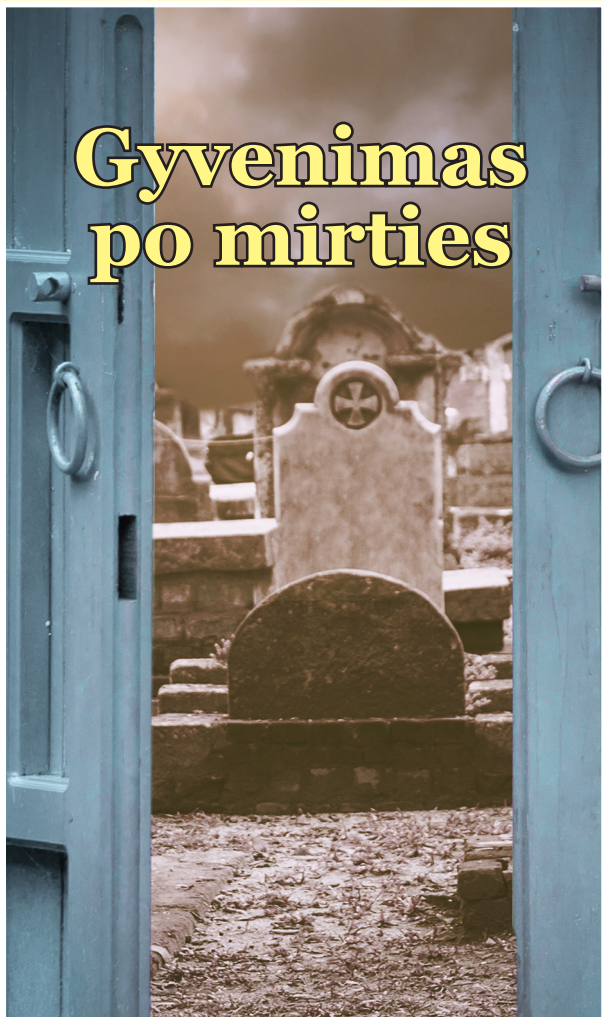

Gyvenimas po mirties

Gyvenimas po mirties

„Jei žmogus miršta, ar jis vėl gyvens?“

Jobas 14:14

Nėra kitos temos, kuri būtų tokia įdomi ir visuotinė kaip galimybė gyventi po mirties. Taip yra todėl, kad mirtis yra visuotinė ir visi racionaliai mąstantys žmonės nori gyventi. Nė vienas žmogus normaliomis aplinkybėmis nenori mirti, tačiau visi supranta, kad, kiek tai susiję su žmogaus numatymu, mirtis laukia kiekvieno žmogaus. Todėl visi širdyje ir daugelis lūpomis klausia, ar yra gyvenimas po mirties.

Per amžius vyrai ir moterys, nusivylę savo artimųjų mirtimi ir įsitikinę savo pačių neišvengiama mirtimi, sukūrė įvairias filosofijas, siekdami nuraminti savo baimes ir paneigti tragišką realybę. Jie bandė tikėti, kad mirtis nėra tai, kuo atrodo, kad ji nėra priešas, o draugas, priemonė, kuria žmonės patenka į kitą, kilnesnę gyvenimo sferą.

Mokyti ir nemokyti žmonės nuolat kartoja tuos pačius klausimus: „ , kur yra mirusieji? Kas iš tiesų atsitinka, kai žmogus miršta? Ar mirusieji yra gyvesni už gyvuosius?“ Tūkstančius metų pranašas Jobas

klausė: „Kai žmogus miršta, ar jis vėl gyvens?“ (Jobas 14:14). Taip Dievo pranašas kalbėjo už milijonus žmonių, kurie gedėjo dėl savo artimųjų netekties ir kurie, kaip ir visa žmonija, bijojo neišvengiamos mirties.

Jobas buvo asmeniškai ir gyvybiškai suinteresuotas atsakymu į savo klausimą: „Jei žmogus miršta, ar jis vėl gyvens?“, nes jis ką tik paprašė Dievo leisti jam mirti. Jobas nebuvo pavargęs gyventi, bet buvo taip išvargintas kančių, kad ėmė abejoti, ar gyvenimas tokiomis sąlygomis yra vertas.

Jokūbas rašė: „Jūs girdėjote apie Jobo kantrybę“ (Jokūbo 5:11). Jobui reikėjo kantrybės, nes Dievas leido jam ištikti nepaprastai sunkios nelaimės. Jo bandos, jo šeima buvo sunaikinta. Jis prarado sveikatą ir susirgo bjauria odos liga, kuri apėmė visą jo kūną. Galiausiai jo žmona atsigrėžė prieš jį ir pasakė: „Prakeik Dievą ir mirk!“ (Jobas 2:9).

Tačiau Jobas neturėjo ketinimų keikti Dievo. Jis pasitikėjo Dievu, nors ir nesuprato, kodėl jam buvo leista taip smarkiai kentėti. Suprantama, kad jis siekė išsilaisvinti iš kančių, jei tai buvo Dievo valia, todėl jis meldėsi: „O, kad tu paslėptum mane kape, kad paslėptum mane, kol praeis tavo

rūstybė, kad nustatytum man laiką ir prisimintum mane!“ Jobas 14:13

Taip paprašęs Dievo leisti jam mirti, Jobas mąstė, kas atsitiktų, jei Dievas išklausytų jo maldą ir leistų jam mirti. Todėl jis paklausė: „Jei žmogus miršta, ar jis vėl gyvens?“ Jobas kalbėjo remdamasis savo patirtimi ir jausmais, tačiau, kaip Dievo pranašas, jo žodžiai yra dieviškai įkvėpti, todėl mes žinome, kad jis suformulavo klausimą apie gyvenimą po mirties taip, kaip tai atitinka Dievo Žodžio tiesą šiuo klausimu.

Todėl svarbu pastebėti, kad Jobas neklausė: „Jei žmogus miršta, ar jis tampa gyvesnis nei kada nors anksčiau?“ Jis taip pat neklausė: „Jei žmogus miršta, ar tai reiškia, kad jis tiesiog persikėlė į kitą kambarį, ar nuėjo į dangų, ar į kančių vietą?“ Jobas žinojo, kad kai žmogus miršta, jis yra miręs, todėl jis paklausė: „Jei žmogus miršta, ar jis vėl gyvens?“

Taigi mūsų dėmesys atkreipiamas į didžiąją Biblijos tiesą, kad gyvenimas po mirties priklauso nuo mirusiųjų atgaivinimo, pažadinimo. Yra viltis gyvenimui po mirties ne todėl, kad mirties nėra, bet todėl, kad Dievas pažadėjo savo galingą jėgą atgaivinti mirusiuosius. Jobas žinojo, kad jei jam bus leista mirti, kad išvengtų tolesnių kančių, Dievas vėliau jį atgaivins, nes jis toliau sakė: „Visas savo

paskirtą laiką aš lauksiu (mirties), kol ateis mano permaina (iš mirties į gyvenimą). Tu pašauksi, ir aš tau atsakysiu: tu trokš savo rankų darbo.“ Jobas 14:14, 15

Prisikėlimo viltis

Jobo tvirtinimas, kad Dievas, savo laiku, pašauks jį iš mirties, visiškai atitinka visą Dievo Žodžio liudijimą apie gyvenimą po mirties. Būtent ši prisikėlimo viltis yra taip aiškiai ir su tokiu paguodžiančiu užtikrinimu išdėstyta Naujajame Testamente.

Apaštalas Paulius rašė: „Kaip per žmogų atėjo mirtis, taip per žmogų atėjo ir mirusiųjų prisikėlimas“ (1 Kor 15, 21). Du „žmogūs“, minimi šiame tekste, yra Adomas ir Jėzus. Adomas pažeidė Dievo įstatymą ir užtraukė sau ir savo palikuonims mirties bausmę. Jėzus mirtimi užėmė nusidėjėlio vietą ir taip atpirkė Adomo palikuonis, kurie buvo „ (nuodėmės įtakoje), iš mirties per prisikėlimą. Tai Paulius turėjo omenyje, kai rašė: „Nusikaltimo atlygis – mirtis, o Dievo dovana – amžinas gyvenimas per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“ (Romiečiams 6:23).

Mirusiųjų prisikėlimas yra toks svarbus gyvenimo po mirties užtikrinimui, kad apaštalas Paulius, rašydamas

apie krikščionis, pabrėžė, kad jei nėra prisikėlimo, „tada ir tie, kurie užmigo Kristuje, yra pražuvę“ (1 Kor 15, 18). Tai tiesiog reiškia, kad jei nėra prisikėlimo, net ir tie, kurie dabar tiki Kristumi ir seka jo pėdomis, pražūva mirtimi.

Kodėl kyla painiava?

Kadangi Biblija taip aiškiai moko, kad viltis gyvenimui po mirties yra pagrįsta Dievo pažadais prikelti mirusiuosius prisikėlime, natūraliai kyla klausimas, kodėl tiek daug tų, kurie tvirtina tikintys Biblijos mokymais, yra supainioti šiuo klausimu. Šios painiavos šaknys glūdi Edeno sode.

Dievas pasakė Adomui: „Iš gero ir blogo pažinimo medžio nevalgyk, nes tą dieną, kai iš jo valgysi, tikrai mirsi“ (Pradžios 2:17). (Pradžios 2:17). Vėliau Šėtonas, kalbėdamas per gyvatę, „“, paklausė levos apie tai, sakydamas: „Ar Dievas tikrai sakė, kad jūs neturite valgyti iš visų sodo medžių?“ (Pradžios 3:1). Ieva patvirtino tai, ką Dievas buvo pasakęs, įskaitant jo pareiškimą, kad už nepaklusnumą bus baudžiama mirtimi. 2, 3 eilutės

Tada Šėtonas, atsakydamas levai, pasakė: „Jūs tikrai nemirsite.“ (Pradžios 3:4). Tai buvo paneigimas to, ką pasakė Kūrėjas. Iš esmės

Šėtonas apkaltino Dievą melu, kai Jis pasakė, kad už nepaklusnumą bus baudžiama mirtimi. Galbūt Šėtonas tikėjo, kad kažkokiu būdu jis gali sutrukdyti Dievo planui nubausti žmogų mirtimi. Jei taip, jis greitai suprato, kad jo pastangos yra beprasmės, nes žmonija pradėjo mirti.

Tačiau Šėtonas nepripažino, kad klydo. Vietoj to jis per žmonių tarpininkus ėmė skleisti propagandą, kad mirtis nėra tai, kuo atrodo, kad iš tikrųjų mirties nėra. Kiek jis galėjo įtikinti žmones tuo tikėti, tiek jis įrodydavo, kad sakė tiesą, kai motinai levai pasakė: „Jūs tikrai nemirsite, jūs tik atrodysite mirę, o kai atrodysite mirę, iš tikrųjų būsite gyvesni nei bet kada.

Tiems, kurie tiki Dievo Žodžiu, nebus sunku nuspręsti, kurį iš „“ teiginių, pasakytų Edeno sode, reikėtų priimti. Būtent Kūrėjas pasakė: „Tą dieną, kai jo paragausi, tu tikrai mirsi“, ir mes žinome, kad Dievas pasakė tiesą. Būtent Šėtonas pasakė: „Jūs tikrai nemirsite“, ir mes žinome, kad jis nemelavo. Jėzus apie Šėtoną pasakė: „Jis yra melagis ir melo tėvas“ (Jn 8, 44).

Šėtonas ne tik yra melagis, bet, kaip pasakė Jėzus, jis yra „melagio tėvas“. Kitaip tariant, Šėtonas yra pirmojo melo tėvas, ir tai buvo labiausiai

pražūtingas ir toli siekiantis melas, kada nors pasakytas. Šis melas, kilęs iš Edeno sodo, iškreipė tiesą apie mirtį visų tautų ir religijų žmonių protuose, o tiesą, išreikštą Dievo žodžiais „Tu tikrai mirsi“, tikėjo tik palyginti nedaugelis.

„Atskiro subjekto“ melas

Visiems buvo aišku, kad žmogaus kūnas miršta. Šėtonas žinojo, kad šiuo klausimu jis negali apgauti žmonių, todėl pradėjo skleisti mintį, kad žmogaus kūne yra kažkas, kas yra atskira nuo kūno, kažkas, kas išeina iš kūno, kai jis miršta, ir toliau gyvena. Tikinčiųjų krikščionių „ “ sluoksniuose šis neapibrėžtas kažkas vadinamas „nemirtinga siela“.

Senovės egiptiečiai laikėsi šios nuomonės. Vėliau ją perėmė graikų filosofai, o po apaštalių mirties pagonių filosofai įvedė ją į krikščioniškąją bažnyčią. Nors apibūdinama įvairiais būdais, ši teorija, kad žmogaus viduje yra kažkas, kas negali mirti, taigi mirties nėra, buvo bendras visų pagonių religijų tikėjimas.

Biblija rodo, kad tai buvo paplitęs tikėjimas tarp pagonių karaliaus Saliamono laikais, ir mes matome, kaip jis kovoja su šia klaida tiesos pagalba. Jis rašė: „Kas ištinka žmonių vaikus, ištinka ir gyvulius; jiems ištinka viena: kaip miršta vienas, taip miršta ir kitas; jie

visi turi vieną kvėpavimą, todėl žmogus neturi pranašumo prieš gyvulį, nes viskas yra tuštybė. Visi eina į vieną vietą; visi yra iš dulkių, ir visi vėl virsta dulkių. Kas žino (arba kas gali įrodyti) žmogaus dvasią, kuri kyla į viršų, ir gyvulio dvasią, kuri nusileidžia į žemę?“ Ekleziasto 3:19-21

Kaip aiškiai Saliamonas išdėsto Dievo tiesą, patvirtindamas, kad mirties akimirka žmogus ir gyvulys yra vienodi, kad jie visi turi vieną kvėpavimą, arba „dvasią“, kaip tas pats hebrajų žodis yra išverstas 21 eilutėje. Taip išdėstęs tiesą, Saliamonas klausia, kas gali įrodyti priešingai? Jis akivaizdžiai žinojo, kad aplinkinės pagoniškos tautos tikėjo kitaip, kad jos laikėsi Šėtono melo, jog mirties nėra, kad nors kūnas miršta, yra „dvasia“, kuri „pakyla“ ir toliau gyvena. Bet Saliamonas parodo, kad tai nėra tiesa. Jis sako, kad mirties atveju žmogus ir gyvulys yra vienodi. Žmogaus pranašumas prieš gyvulį yra tai, kad Dievas pažadėjo prikelti mirusius žmones prisikėlime, bet nepažadėjo to padaryti žemesniems gyvūnams.

Nėra „nemirtingų sielų“

Išraiška „nemirtinga siela“ Biblijoje nepasitaiko, taip pat Biblija netgi netiesiogiai nemoko, kad žmogaus kūne gyvena „atskiras subjektas“, kuris mirus kūnui išeina gyventi kitur. Pirmą kartą žodis

„siela“ Biblijoje vartojamas Pradžios knygos 2 skyriuje, 7 eilutėje. Šiame tekste rašoma, kad Dievas sukūrė žmogų iš žemės dulkių, įkvėpė jam į šnerves „gyvybės kvėpavimą“ ir žmogus „tapo gyva siela“.

„Gyva siela“ yra tiesiog gyvas padaras arba gyvasis sutvėrimas, kuris, kaip atskleidžia šis tekstas, atsiranda iš gyvybės kvėpavimo ir organizmo arba kūno sąjungos. Kūnas nėra siela. Gyvybės kvėpavimas nėra „ “ siela. Tik tada, kai dieviškos malonės ir galios dėka kvėpavimas suteikia gyvybę kūnui, šių dviejų dalykų sąjunga sukuria „gyvą sielą“.

Saliamonas sakė, kad žmogus ir gyvuliai turi vieną kvėpavimą, ir jis buvo teisingas. Apie potvynyje sunaikintus žmones ir žemesnius gyvūnus skaitome: „Visas kūnas, kuris judėjo žemėje, paukščiai, galvijai, žvėrys ir visi ropliai, kurie ropojo žemėje, ir visi žmonės, visi, kurių šnervėse buvo gyvybės kvėpavimas, visi, kas buvo sausumoje, mirė.“ Pradžios 7:21,22

Kadangi gyvuliai gyvena ta pačia „gyvybės kvėpavimu“, kuris leidžia gyventi žmogui, visi gyvūnai taip pat yra „gyvosios sielos“, ir tai aiškiai nustatyta Dievo Žodyje. Ši svarbi tiesa yra paslėpta nuo atsitiktinio Biblijos skaitytojo dėl vertimo

nenuoseklumo. Pavyzdžiui, Pradžios 1:24 rašoma: „Dievas tarė: „Tegul žemė išaugina gyvas būtybes pagal jų rūšis, galvijus ir roplius, ir žvėris pagal jų rūšis: ir taip buvo.“

Šiame tekste išraiška „gyvosios būtybės“ yra vertimas iš tų pačių hebrajų kalbos žodžių, kurie Pradžios knygos 2:7 yra išversti kaip „gyvoji siela“, kur kalbama apie Adomą – žodžiai „ “ („gyvoji būtybė“) ir „siela“ yra hebrajų kalbos žodžio „*nephesh*“ vertimai. Tik todėl, kad vertėjai stengėsi nustatyti skirtumą tarp žmogaus ir gyvulio, kurio Šventajame Rašte nėra, jie vartojo žodį „gyvulys“, kai buvo kalbama apie žemesnius gyvūnus, ir „siela“, kai tekstas buvo apie žmogų. Nenuostabu, kad Saliamonas rašė: „Kaip miršta vienas, taip miršta ir kitas.“

Kai Adomas mirė, jo kūnas sugrįžo į dulkes – „Tu esi dulkių, ir į dulkes sugrįši“ (Pr 3, 19). Dievo duota teisė gyventi, įgyvendinta Dievo (Pradžios 3:19). Dievo duota teisė gyventi, įgyvendinta Dievo įkvėptu kvėpavimu į jo šnerves, grįžo Dievui. Šią mintį aiškiai išreiškė Saliamonas, aprašydamas, kas atsitinka, kai žmogus miršta: „Tada dulkės sugrįš į žemę, kaip buvo, o dvasia sugrįš pas Dievą, kuris ją davė.“ Ekleziasto 12:7

Paprasta tiesa, išdėstyta šiame tekste, daugelio žmonių protuose yra supainiota dėl žodžio „dvasia“ nesupratimo. Jis verčia hebrajų žodį, kuris reiškia tiesiog „kvėpavimas“ arba, kaip šiuo atveju, nematoma gyvybės jėga. Savo pamoksle ant Marso kalvos Paulius sakė, kad Dieve „mes gyvename, judame ir esame“. Apaštalų darbai 17:28

Šis tekstas netgi toli gražu neteigia, kad žmogui mirus, iš jo kūno išsiskiria sąmoninga būtybė, kuri pakyla pas Dievą į dangų. Tekste vartojamas žodis „grįžta“ paneigia tokią interpretaciją. Kūnas grįžta į dulkes, nes jis buvo sukurtas iš dulkių. Jeigu „dvasia“ būtų atskiras padaras, kuris grįžta pas Dievą, tai reikštų, kad sąmoningas padaras anksčiau gyveno su Dievu ir jam buvo leista laikinai ateiti į žemę ir apsigyventi žmogaus kūne. Koks nepagrįstas būtų toks išvada!

Tačiau kaip Saliamono mirties apibrėžimas atitinka Biblijoje pateiktus faktus apie žmogaus gyvą sielą arba būtybę. Kai kūnas ir kvėpavimas grįžta į savo pirminius šaltinius, žmogus lieka tarsi niekada nebūtų egzistavęs. Gyvą sielą arba būtybę nebeegzistuoja. Ji mirė, o mirtis yra bausmė už nuodėmę. Ezechielio 18:4 skelbia: „Siela, kuri nusideda, mirs.“

Mirtis pakeista į „miegą“

Kadangi Dievas pažadėjo prikelti mirusius žmones, Biblijoje mirusieji vadinami „miegantiesiems“. Šią svarbią Biblijos tiesą Jėzus pabrėžia, kalbėdamas apie Lozorius, Mortos ir Marijos brolio, mirtį. Jis savo mokiniams sakė: „ „Mūsų draugas Lozorius miega.“ Mokiniai manė, kad Jėzus kalba apie natūralų miegą, todėl jis jiems aiškiai pasakė: „Lazarius mirė.“ Jono 11:11-14

Taip Jėzus išdėstė vieną iš pagrindinių Dievo Žodžio mokymų. Lozorius buvo miręs, tačiau jis taip pat „miegojo“. Kai Dievas Adomui pasakė, kad nepaklusnumas baigsis mirtimi – „Tu tikrai mirsi“ – jis turėjo omenyje gyvybės išnykimą. Šis gyvybės išnykimas būtų buvęs galutinis, jeigu Dievas nebūtų mylėjęs savo žmogiškųjų kūrinių ir nesuteikęs jiems išgelbėjimo per savo mylimo Sūnaus, kuris tapo Atpirkėju ir Gelbėtoju nuo mirties, auką. Jono 3:16; 1 Timotiejaus 2:3-6

Jėzus atidavė savo „kūną“, savo žmogiškumą, už pasaulio gyvybę. (Jono 6:51). Taip buvo numatyta panaikinti mirties nuosprendį, kuris buvo paskelbtas Adomui ir jo palikuonims. Ir nors visi ir toliau miršta, dėl Kristaus Jėzaus atpirkimo bus mirusiųjų prisikėlimas. Kadangi mirusieji bus prikeliami,

Biblijoje jų laikinas gyvenimo nebuvimas apibūdinamas terminu „miegas“.

Miegantieji yra be sąmonės, taip pat ir mirusieji. Jie nieko nemato, nieko negirdi, nieko nežino. Biblijoje rašoma: „Gyvi, žino, kad mirs, bet mirusieji nieko nežino“ (Ekleziasto 9:5). Miegantieji gali būti pažadinti, taigi ir mirusieji, kurie „miega“, gali būti ir bus pažadinti. Kaip Jėzus pasakė apie Lozorijų: „Aš einu, kad jį pažadinčiau iš miego“ (Jono 11:11). Taigi visi, kurie „miega“ mirties miego, dieviškosios jėgos bus pažadinti naujos žemės dienos rytą. Todėl mes skaitome: „Verksmas gali trukti naktį, bet rytą ateina džiaugsmas“ (Psalmių 30:5).

Marta paguodžiama

Jėzus ir maža šeima Betanėje – Marta, Marija ir Lozorius – buvo ypatingi draugai. Kai Lozorius susirgo, Jėzus ir jo mokiniai buvo Galilėjoje, kuri buvo gana toli nuo Betanės. Seserys pranešė Jėzui apie Lozoriaus ligą, bet jis nedelsdamas neišvyko pas jas. Jis palaukė dvi dienas, tada paskelbė, kad Lozorius mirė ir „miega“, ir kad jis „pažadins jį iš miego“.

Marta išėjo pasitikti Jėzų, kai jis artėjo prie jų namų. Švelniai barė jį ir sakė: „Viešpatie, jei būtum buvęs čia, mano brolis nebūtų miręs“ (Jono 11:21). Marta buvo

sugniuždyta, ir tai buvo puiki proga Jėzui ją paguosti, ką jis ir padarė. Bet kokius raminančius žodžius Mokytojas pasakė Martai šiuo jai labai sunkiu metu? Ar Jėzus jai pasakė, kaip dažnai sakoma panašiomis aplinkybėmis: „Marta, tavo brolis nėra tikrai miręs, jis tik nusimetė savo išorinį apvalkalą, savo kūną“? Ar Jėzus pasakė, kad tikrasis Lozorius yra gyvesnis nei bet kada? Ar jis pasakė Martai, kad labai tikėtina, jog Lozorius „siela“ skraido netoliese? Ar jis pasakė: „Marta, mirties nėra“?

Ne, Jėzus nieko panašaus nepasakė. Jėzus anksčiau savo mokiniams buvo pasakęs: „Lazaras mirė“, ir dabar jis nebūtų prieštaravęs šiai tiesai, sakydamas Martai, kad jos brolis yra gyvesnis nei bet kada. Tai, ką jis pasakė Martai, kad ją paguostų, atitiko visą Dievo Žodžio liudijimą. Žinodamas, kad Lazaras iš tiesų mirė, jis Martai pasakė: „Tavo brolis prisikels.“ 23 eilutė

Jei Lozorius kada nors turėjo vėl gyventi, jis turėjo būti prikeliamas iš mirusiųjų, ir Jėzus užtikrino savo seserį, kad taip ir bus: „Tavo brolis prisikels“. Marta nebuvo tikra, ką Jėzus turėjo omenyje. Ji žinojo, kad Jėzus buvo pažadinęs kitus iš mirties miego, ir ji buvo sakiusi Jėzui: „Ko tik paprašysi Dievo, Dievas tau duos“, bet ji nebuvo tikra, kad Jėzus tuo metu paprašys Dievo pažadinti jos brolių iš mirties miego.

Todėl ji atsakė: „Aš žinau, kad jis prisikels per paskutiniojo teismo dieną“ (22–24 eilutės).

Marta žinojo, kad bus visuotinis visų mirusiųjų prisikėlimas ir tada Lozorius bus pažadintas iš mirties miego. Ji buvo susipažinusi su Senajame Testamente užrašytais pažadais ir su pagarba bei tikėjimu klausėsi Jėzaus mokymų, todėl žinojo, kad visai žmonijai yra šlovinga prisikėlimo viltis.

Marta taip pat suprato, kad visuotinis prisikėlimas įvyks „paskutinę dieną“. Paskutinė diena nėra „paskutinė valanda“, kaip daugelis mano. Žodis „diena“ šiuo atveju reiškia erą arba amžių, paskutinį amžių didžiame Dievo plane, skirtame žmonijos išgelbėjimui ir išvadavimui iš nuodėmės ir mirties.

Dievo išgelbėjimo plane yra įvairūs amžiai. Prieš pirmąjį Jėzaus atėjimą buvo patriarchalinis amžius, taip pat žydų amžius. Nuo pirmojo Kristaus atėjimo prasidėjo Evangelijos amžius. Tai buvo parengiamieji amžiai, per kuriuos Dievas atrinko ir parengė tuos, kurie turėjo bendradarbiauti su Jėzumi paskutiniajame Dievo plano amžiuje, paskutinę dieną, t. y. laikotarpį, kai Dievo planas bus įvykdytas, kai prisikels mirusieji ir bus atkurta tobula visų tų, kurie tada tikės ir paklus Kristaus karalystės įstatymams, gyvenimas.

Marta žinojo apie šį paskutinį amžių, arba paskutinę dieną, Dievo plane, ir ji žinojo, kad jos brolis ir visi mirusieji bus pažadinti iš mirties miego. Bet Marta nežinojo, ar tai Jėzus turėjo omenyje, kai pasakė: „Tavo brolis prisikels“. Jėzus jai tiesiogiai nepaaiškino, kokie buvo jo artimiausi ketinimai. Vietoj to jis atsakė: „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki mane, nors ir mirtų, gyvens. Ir kas gyvena ir tiki mane, niekada nemirs“ (25, 26 eilutės). Marta išreiškė tikėjimą bendru prisikėlimu paskutinę dieną. Dabar Jėzus paaiškino, kad jis yra „prisikėlimas ir gyvenimas“, tas, kuris paskutinę dieną prikels mirusiuosius ir suteiks amžiną gyvenimą visiems, kurie tada tikės juo.

Šiame atsakyme Martai Jėzus mini dvi grupes žmonių, kurie per jį gauna gyvenimą. Pirma, yra tie, kurie dabar tiki, bet miršta. Jis užtikrina Martą, kad juos jis prikels iš mirties. Ir yra tie, kurie, prikeliami prisikėlime, tada tiki juo (). Jis sakė, kad jie niekada daugiau nemirs. 25, 26 eilutės.

Įtikinęs Martą, kad ir tikintieji, ir netikintieji prisikels iš numirusių, Jėzus paklausė jos: „Ar tu tiki tuo?“ Marta atsakė: „Taip, Viešpatie, aš tikiu, kad tu esi Kristus, Dievo Sūnus“ (26, 27 eilutės). Marta teisingai suprato, kad Kristus, arba pažadėtasis Mesijas, bus pasiųstas į žemę išgelbėti žmoniją nuo mirties, ir kad tai bus

padaryta per tų, kurie „miega“ mirties miego, prisikėlimą. Ji tikėjo, kad Jėzus yra pažadėtasis Mesijas, Kristus, kuris turėjo ateiti, ir kad Jame yra prisikėlimo galia.

Prabudęs Lozorius

Po to, kai Morta išpažino savo tikėjimą Jėzumi kaip Mesiju ir jo gebėjimu prikelti mirusiuosius, ji grįžo namo ir paprašė Marijos eiti su ja pasitikti Jėzų, o Marija sutiko. Kaip ir Morta, Marija pasakė Mokytojui: „Jei būtum buvęs čia, mano brolis nebūtų miręs“ (32 eilutė). Jėzaus širdį sujaudino šis skausmo ir didelės netekties vaizdas, ir jis kartu su kitais taip pat verkė. Tada jis paprašė, kad jam parodytų kapą, kuriame buvo palaidotas Lozorius.

Stovėdamas prie kapo, Jėzus paprašė, kad būtų nuverstas akmuo, uždengiantis įėjimą. Tada Morta paprieštaravo. Anksčiau ji buvo išpažinusi tikėjimą, kad Jėzus gali prikelti jos broį, bet dabar ji abejojo ir tarė Jėzui: „Viešpatie, jis jau smirda, nes miręs jau keturias dienas“ (39 eilutė). Bet Jėzui tai nebuvo svarbu. Jis ketino parodyti, ką galiausiai dieviškoji jėga padarys visiems mirusiems, o ten, kur veikia dieviškoji jėga, nesvarbu, ar žmogus miręs keturias dienas, ar tūkstančius metų – gyvybė gali būti

atgaivinta. Tas, kuris iš pradžių sukūrė gyvybę, yra visiškai pajėgus ją atgaivinti.

Stovėdamas prie atidaryto kapo, po tinkamos maldos Jėzus garsiu balsu sušuko: „Lazare, išeik!“ (43 eilutė). Įdomu atkreipti dėmesį į tai, ko pasakojime nėra. Nėra pasakyta, kad Lazare, kuris buvo nuėjęs į dangų, sugrįžo. Lazaras nebuvo nuėjęs į dangų. Nerašoma, kad tas, kuris buvo nuėjęs į skaistyklą, sugrįžo. Nerašoma, kad tas, kuris buvo nuėjęs į amžinų kankinimų bedugnę, buvo išlaisvintas iš kančių. Amžinų kankinimų bedugnės nėra.

Pasakojime rašoma, kad kai Jėzus sušuko: „Lazare, išeik... tas, kuris buvo miręs, išėjo“, Jėzus buvo pasakęs, kad Lazare yra miręs. Dabar miręs Lazare buvo pažadintas iš mirties miego. Išlaisvintas iš kapo drabužių, Lazare susimaišė su savo šeima ir draugais, kaip buvo daręs anksčiau. Atgijęs, jis nebuvo nei vaiduoklis, nei dvasia. Jis buvo tas pats Lozorius, koks buvo anksčiau. Jis džiaugėsi, kad vėl gyvas, o jo šeima džiaugėsi, kad jis sugrįžo.

„Nenustebkite“

Anksčiau, kalbėdamas apie mirusiųjų prisikėlimą, Jėzus sakė: „Nenustebkite dėl to, nes

ateis valanda, kai visi, kas yra kapuose, išgirs jo balsą ir išeis: tie, kurie darė gera, prisikels gyvenimui, o tie, kurie darė pikta, prisikels teismui.“ Jono 5:28, 29. Čia mums užtikrinama, kad taip, kaip Lozorius buvo iškeltas iš kapo, taip ir visi mirusieji bus iškelti visuotinio prisikėlimo metu.

Atkreipkime dėmesį, kad Jėzus čia taip pat kalba apie dvi bendras prisikėlimo grupes – tuos, kurie darė gera, ir tuos, kurie darė bloga arba nesugebėjo daryti gera. Tie, kurie darė gera, 24 eilutėje vadinami dabartinio amžiaus tikinčiaisiais. Apie juos sakoma, kad jie turi amžinąjį gyvenimą, „“ ir neateis į teismą. Tai reiškia, kad tikėjimu tikintieji nebėra pasmerkti mirčiai ir yra užtikrinti amžinojo gyvenimo prisikėlime. Jie neateis į būsimą teismą, nes jie sėkmingai išlaikė savo išbandymą dabartiniame gyvenime.

Tai yra tie, kurie, atlikę „gerus darbus“, tikėdami ir ištikimai sekdami Jėzaus pėdomis, pasirodė verti būti pašaukti iš mirties į „gyvenimo“ prisikėlimą. Bet tie, kurie taip nepasirodė verti, bus pažadinti iš mirties ir pateks į teismą, nes jų pažadinimas įvyks per pasaulio tūkstantmetį teismo dieną. Apaštalų darbai 17:31; 2 Petro 3:8; Apreiškimo 20:6

Graikiškas žodis čia yra „*krisis*“ ir verčiamas „teismas“. Visi, kurie dabar neįrodys esą verti

gyvenimo, atsibudę iš mirties miego susidurs su krizine situacija. Žinoma, tada jie bus visiškai apšviesti dėl visų susijusių klausimų ir, remdamiesi visišku supratimu, jiems bus suteikta galimybė priimti Kristaus jiems suteiktą gyvenimą ir paklusti Kristaus karalystės įstatymams, kurie tada valdys visos žmonijos reikalus. Jei jie priims ir paklus, jie bus atkurti iki žmogaus gyvenimo tobulumo ir gyvens amžinai. Tai bus jų visiškas prisikėlimas. Jei jie ne priims ir nepaklus, jie bus grąžinti į mirtį. Petras apie tą laiką sakė, kad tie, kurie nepaklus, „bus išnaikinti iš tautos“ (Apaštalų darbai 3:23).

Šio amžiaus tikintieji, kurie pasirodė verti gyventi ir karaliauti su Kristumi, prisikels prisikėlime „šlovės, garbės ir nemirtingumo“ (Romiečiams 2:7). Taigi nemirtingumas yra ne žmogaus prigimtinė savybė, bet šlovinga dovana tiems, kurie yra pasirengę kentėti ir mirti su Jėzumi, kad galėtų gyventi ir karaliauti su juo. Kaip bendri Jėzaus karalystės paveldėtojai, jie taip pat bus jo bendrai teisėjai per būsimą teismo dieną. 1 Kor 6:2,3; Apr 3:21; 5:10

Tada netikintiesiems bus suteikta galimybė tikėti, o mirusieji bus prikeliama iš mirties, kad jiems būtų suteikta ši galimybė. Tie, kurie tada tikės, bus atkurti iki to žmogiškosios prigimties tobulumo, kurį prarado Adomas, kai nepakluso Dievo įstatymui ir

buvo nuteistas mirti, ir jie gyvens žemėje kaip žmonės amžinai. Apreiškimo 21:4

Koks laimingas bus šis dieviškojo plano užbaigimas, nes tai reiškia, kad nuodėmės ir mirties viešpatavimas, kurį sukėlė Adomo nuodėmė Edeno sode, nebus amžinas, ir kad visi, kurie mirė per šį ilgą verksmo laikotarpį, bus prikeliami ir gaus individualią galimybę paklusti Dievo įstatymams ir gyventi amžinai.

Raštuose teigiama, kad „Dievas taip pamilo pasaulį (), kad atidavė savo viengimį Sūnų, kad kas Jį tiki, nepažūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą ()“. (Jono 3:16). Tačiau norėdami Juo tikėti, jie turi gauti aiškią žinią apie Jį, ir ją jie gaus ateityje, teismo dieną, kai bus pažadinti iš mirties. Tai yra šlovinga viltis žmonijai, ir Dievo pranašas Dovydas ją simboliškai ir gražiai išreiškia. Cituojame:

„Skelbkite pagonims, kad Viešpats karaliauja: pasaulis bus įtvirtintas, kad nebūtų sukrėstas; Jis teisiai teis tautas. Tegul džiaugiasi dangūs ir tegul džiaugiasi žemė; tegul šaukia jūra ir visa, kas joje yra. Tegul džiaugiasi laukai ir visa, kas juose yra, tada visi miško medžiai džiūgaus prieš Viešpatį, nes Jis ateina teisti žemės, Jis teis pasaulį teisingumu ir tautas savo tiesumu.“ Psalmių 96:10-13

Iš tiesų, yra gyvenimas po mirties, nes dieviškąją galia mirusieji bus prikelti. Tai yra didžioji viltis, kurią mums suteikia Dievo Žodis. Tai yra viltis dėl mirusiųjų prisikėlimo.